

Вже не прийма земля настирливих дощенок...

Василь Еллан-Блакитний

Вже не прийма земля настирливих дощенок;
Все більше в калюжах шматків небес;
І серед листу жовтого воскрес
Буянням трав пригноблений барвінок.
У хмарах трублять сурми журавлині.
Гаї скидають шати золоті,
І пишно грає барвою на самоті
Зелена хвоя юної ялини.
Тендітні руки вогняного Змія
Все рідше пестять персоньки Землі...
В кирею з сивої імли
Вона вгорнулася, зітхає і німіє...